Поетичний образ України в поезії Володимира Сосюри. Твір 10 клас

Люби свій край, всю душу солов'їну
І серця жар йому віддай.
В. Сосюра

Повноцінне життя неможливе без почуття батьківщини, без вірності матері, мові, рідному краю, бо людина починається з колиски і мови матері. Вона повинна знати духовні витоки свого народу, його минуле, без якого немає майбутнього. А історія України трагічна, бо знала не тільки блискучі злети, а й тяжкі падіння, поневолення. Та вона оживала. Піднімалася з руїн, як неопалима купина, хоч і випила повну чашу страждань.

Не можна забувати неоціненні надбання минулого, народний досвід, багатовікове прагнення до волі, мрії про майбутнє. У часи неволі і хвилини розпачу біля неї завжди були вірні сини й дочки. Першим можна назвати Т. Шевченка, який вдихнув і в нас слово любові до України:

Свою Україну любіть.
Любіть її... во врем'я люте,
В останню тяжкую минуту
За неї господа моліть.

Ці слова, як заповіт, підхопили поети І. Франко, Леся Українка, В. Самійленко, М. Рильський, В. Сосюра. Через усю свою творчість пронесли вони любов до України. Палка, ніжна, вона все життя горіла в їх серцях божою іскрою. Вони залишили після себе геніальні вірші про Україну.

Любіть Україну, як сонце, любіть.
Як вітер, і трави, і води...

Це рядки з вірша Володимира Сосюри «Любіть Україну». Поет ніжно і трепетно любив свою землю. Зворушливо звучать сьогодні його слова: «Яке щастя, що я – українець, що я син моєї прекрасної і трагічної нації» . Поет з глибокою синівською любов'ю говорить у віршах «Україна» , «Як не любити рідну мову...» , «О мово моя!» про красу України, про багатство її мови, підкреслюючи, що мова – «душа голосна України».

О мово вкраїнська!.. Хто любить її,
Той любить мою Україну.

Про вірш Сосюри «Любіть Україну» тепер уже написано багато. Трагічні сторінки біографії поета пов'язані саме з цим твором, який прозвучав на першій повоєнній декаді українського мистецтва і літератури в Москві. Він мав величезний успіх. Але газета «Правда» опублікувала вбивчі слова, склавши ідеологічний присуд письменникові: «Що ж до вірша «Любіть Україну», то під такою творчістю підпишеться будь-який недруг українського походження з націоналістичного табору, скажімо, Петлюра, Бандера і т. ін.» . Виявляється, у сталінську і брежнєвську добу любити Україну, її мову теж вважалося смертельним гріхом.

Не можна байдуже читати поезію «Любіть Україну» , кожне слово якої бринить щирою

любов'ю до народу, до «вишневої України»:

Любіть Україну у сні й наяву,
вишневу свою Україну,
красу її вічно живу і нову,
мову її солов'їну.

Ми, як і автор, бачимо Україну у всьому: у зірках, у квітці, у пташині, в електровогнях, у хвилях Дніпра – у тому вічному і нетлінному, що прийшло до нас крізь буремні віки.

Висловлюючи любов до своєї матері-землі, митець В. Сосюра проявляє велику повагу до інших народів:

Між братніх народів,
мов садом рясним,
сіяє вона над віками!..

Вірш-послання належить усім і кожному зокрема. Зворушують слова-звернення до юнака, дівчини, в яких автор радить їм бути вірними у своїй палкій любові один до одного, до рідної України.

Такі відверті, щирі слова поета, звернені до молодого покоління, звучать священним заповітом:

Любіть Україну,
Любіть у труді, у коханні, в бою,
як пісню, що лине зорею...
Всім серцем любіть Україну свою –
і вічні ми будемо з нею!

Великий народ, що має таких поетів, як В. М. Сосюра, таку культуру, не може бути знищеним. Ми вдячні нашим письменникам за те, що вони не давали заснути національній думці. Наш народ устає з колін, щоб долати шлях у майбутнє, щоб рости і розвиватися, щоб побудувати свою незалежну державу.